

Иваница бѣ чувалъ за приказнитѣ богатства на Каламодиосовци.

Стисна крепко дѣсницата му.

— Искашъ ли да бждемъ приятели? — попита ромеецътъ.

Иваница кимна съ глава и се усмихна.

— Мжчно ми бѣше като те гледахъ по цѣлия пжтъ така тжженъ и самотенъ. Ти си толкова младъ още... Имашъ ли майка? Дѣлилъ ли си се отъ кжщи други пжтъ? Бедното момче!

И Теофилъ Каламодиосъ поклати глава.

— Азъ ще накарамъ баща си да ти измоли повече свобода. Тогава ще те заведа на игритѣ въ Хиподрома, изъ базаритѣ, изъ черквитѣ... Не скърби, драги момко...

Ромеецътъ погледна съчувствено въ очитѣ на Иваница, но изненаданъ не видѣ никакви сълзи.

ГЛАВА VI.

Кой знае дали поради молбитѣ на могжщия банкеръ и на единствения му синъ, или поради нѣкакви особени причини, на младия заложникъ оставиха пълна свобода. Придруженъ само отъ двама тѣлохранители — които трѣбваше да го пазятъ отъ неочаквани срещи съ крадци и бездѣлници — Иваница можеше да ходи гдето пожелае.

Защо сж така добри съ мене? — се питаше учудено момчето. Но скоро разбра. Тѣ оставяха тѣлото му свободно, но съ тънки, изкусни мрежи се мжчеха да забулятъ душата му и да я покорятъ за винаги на вълшебния градъ. Дадоха му стая въ онази частъ на двореца, която бѣ запазена отъ студенитѣ вѣтрове на Мраморно море. Позволяваха му да слиза до императорското пристанище и да се разхожда съ галеритѣ на василевса. Канѣха го на царската трапеза, на дворцовитѣ тържества. За пръвъ пжтъ той видѣ лицето на Исака на приема, даденъ въ честъ на венгерския посланикъ.

— Това е голѣмо отличие за тебе, — му каза Теофилъ вечерята преди тържеството, когато се връщаха отъ една